

V. Zahrádka. Kvítí. Jablko.

251.

Z Otinovsi.

Před na-ši zahrádka špr-le-ná. Kdo pak ji špr-lil? Má mi-lá.

V ní jest rozma-rýn, to já do-bře vím, jsem ho sá-ze - la.

Před naši zahrádka šprlená.
Kdo pak ji šprlil? Má milá.
V ní jest rozmarýn,
to já dobře vím,
jsem ho sázela.

Když jsem ten rozmarýn sázela,
všem mládencům jsem ho slíbila;
jenom jednomu,
svému milému
ho neslíbila.

Když jsem ten rozmarýn trhala,
všem mládencům jsem ho rozdala,
jenom jednomu,
svému milému
jsem ho nedala.

252.

Z Velké.

Mírně.

Před na-ší je za-hrád - ka a v ní pěk-né stro-mo - ví,

ej, se-dě-li tam tré pěkní ptá-čko-vé, zpí-va-jú si ve-se - le.

Před naší je zahrádka,
a v ní pěkné stromoví,
ej seděli tam tré pěkní ptáčkové,
zpívají si veselé.

Nebyli to ptáčkové,
byli to šohajkové,
ej súdili sa o jednu děvečku,
kerý si ju dostane.

Jeden praví: Bude má,
a ten druhý: Jak Bůh dá,
ej ten třetí: Moje potěšení,
ja cože si tak smutná.

Jak já nemám smutná byt,
za starého kážú jít,
ej rozpučilo sa srdenko ve mně,
nemožu ho ukójit.

A tam hore v komore,
je tam lože červené,
ej lože, lože, červené lože,
kdo na tobě spat bude.

Bude-li tam starý spat,
dyby sa chceť skameňat,
a bude-li tam švárný šohajíček,
dyby ně ho chceť Bůh dat.